

har kunnet placeres hos stadsdyrlægerne, uanset at mejerierne var placeret uden for stadsdyrlægerens normale tilsynsområde. Den hurtigt fremadskridende mejerirationalisering har imidlertid bevirket, at de enkelte mejerivirksohmheders forhandlingsområder efterhånden er blevet meget store. Etablering af fællestilsynsordninger og ændringer i de etablerede ordninger støder på større og større vanskeligheder. Den nu gennemførte liberalisering af engros-mælkehandelen ved ændring af lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde vil give anledning til yderligere store vanskeligheder ved etablering og især ved ændring af fællestilsynsordninger og ved at få gennemført de i mælkekontrollovens bestemmelser anførte udgiftsfordelinger (se pkt. 11). Dette forhold er da også berørt i betænkning II, afgivet af handelsministeriets mælkeudvalg af 1965 (betænkning nr. 618, 1971).

Det er derfor i forslaget foreslået, at man forlader princippet om fællestilsynsordninger og går over til en ordning, hvorefter kommunalbestyrelsen i *den kommune*, hvor henholdsvis besætning, supplerings- og konsummælkmejeri er beliggende, har ansvaret for tilsynet. Tilsynet udøves gennem en dyrlæge ved en levnedsmiddelkontrollenhed, jfr. pkt. 6.

11. I henhold til lov nr. 183 af 23. juni 1932 om mælkekontrol afholdtes udgifterne ved besætningstilsynet af mejeriet, medens udgifterne til laboratorieundersøgelser m. m. afholdtes af kommunen.

I begyndelsen af 1960'erne kom et under landbrugsministeriet nedsat udvalg til den opfattelse, at besætningstilsynet og laboratorieundersøgelsen i forbindelse hermed hørte så tæt sammen, at udgifterne burde afholdes af samme instans. I forslaget til mælkekontrolloven af 1966 blev det foreslået, at de nævnte udgifter afholdtes af kommunen. Loven blev vedtaget med dette indhold. Et mindretal i folketingsudvalget havde ønsket udgifterne afholdt af mejerierne og indregnet i prisen, jfr. betænkning n af 27. maj 1966, (Folketingstidende 1965-66, Tillæg B, sp. 1165-1168).

Udgifterne ved mælkekontrollen har således siden 1966 omfattet udgifter ved godkendelse af og tilsyn med besætninger, herunder udgifter ved prøveudtagning og analyser. Udgifterne har været fordelt på de enkelte kommuner, normalt i forhold til den i hver kommune solgte mælkemængde som led i en aftalt fælles tilsynsordning, jfr. mælkekontrollovens § 4, stk. 2.

Mælkekontroludgifterne har for så vidt angår den rå mælk i 1973-74 været i alt ca. 13,5-15 mill. kr. Om disse udgifter kan i øvrigt nævnes, at det af statistiske oplysninger givet af De danske mejeriers fællesorganisation for mejeriåret 1973-74 fremgår, at der i dette mejeriår er fremstillet ca. 670.000 tons konsummælkprodukter (omregnet til sødmælk). Såfremt der regnes med, at mejerierne skal disponere over et rimeligt overskud (25 pct.) for fremstilling af disse konsummælkprodukter, må det således påregnes, at mejerierne i mejeriåret 1973-74 må have disponeret over ca. 840.000 tons kontrolleret mælk for at kunne fremstille de nævnte konsummælkprodukter. Mælkekontroludgifterne pr. kg kontrolleret mælk kan herefter i gennemsnit for 1973-74 sættes til 1,6-1,8 øre, svarende til 2,0-2,3 øre pr. kg fremstillet konsummælkprodukt. Udgifterne ved færdigvarekontrollen på mejerierne har i samme periode udgjort i alt ca. 3,4 mill. kr.

Ved ophævelse af fællestilsynsordningerne (jfr. pkt. 10) må der fastsættes regler om betaling af udgifter ved mælkekontrollen. Da det formentlig ikke kan være rimeligt, at man alene belaster de kommuner, hvori konsummælkbesætninger og -mejerier findes, med mælkekontroludgifter, medens andre kommuner ikke pålignes sådanne udgifter, har det været overvejet at overføre de mælkekontroludgifter, der er forbundet med besætningskontrollen og med laboratoriekontrollen med mælken fra de godkendte besætninger, til mejerierne således, at vedkommende kommune forlods afholdt udgifterne, men at kommunen kunne forlange dem refunderet af vedkommende mejeri efter nærmere af landbrugsministeren fastsatte regler. Man har imidlertid fundet det rigtigt fortsat at lade disse udgifter blive hos kommunerne, men at skabe hjemmel for landbrugsministeren til at fastsætte nærmere regler om den endelige fordeling af disse udgifter. I reglerne vil det kunne fastsættes, at udgifterne skal fordeles på samtlige kommuner f. eks. i forhold til indbyggerantal. Det vil ligeledes i reglerne kunne fastsættes, at landbrugsministeren fastlægger f. eks. et beløb pr. besætning, der anmeldes til godkendelse, et tilsynsbeløb pr. kg indvejet, kontrolleret mælk samt et beløb pr. foretaget undersøgelse af færdigvaren. Fastlæggelsen af sådanne beløb vil være baseret på, at kontrollen såvel i besætninger som på mejerier og laboratorier udføres efter særlige